

Ses Bubotes: «Volem fer una radiografia de com és sa nostra societat»

El grup mallorquí acaba de publicar el cinquè àlbum d'estudi sota el nom 'Bipolar'

Ses Bubotes | Arxiu del grup

Ses Bubotes va publicar el darrer disc el passat 1 d'agost a les plataformes digitals, i aquesta tardor arribarà en format físic. *Bipolar* (autoeditat, 2020) és el cinquè àlbum d'estudi del grup mallorquí i arriba amb vuit cançons inèdites que parlen d'estil, de turisme o de les relacions personals, sempre amb un punt sarcàstic i humorístic, tot combinant, per primera vegada, el mallorquí i el castellà. En parlem amb el cantant de la banda, Pedro Adrover.

Com ha evolucionat Ses Bubotes, en aquests 10 anys de trajectòria?

Només dir que tenim 10 anys de recorregut ja fa un poc de vertigen. Evidentment, ens hem fet més vells, i hem canviat un poc de generació. Crec que el que mos han donat aquests anys, a part de molta experiència en directe -perquè han estat un munt de concerts- i poder gravar 5 discos, és el creixement com a músics. Més enllà de com a persones, que hem aconseguit un equilibri en què, avui en dia, podem dir que som cinc amics que mos reunim per tocar, el creixement a nivell musical que t'aporta ser part d'una banda i poder tocar tant en una illa tan petita... La veritat és que és un somni.

I estilísticament, heu notat algun canvi respecte al primer disc?

Nosaltres en un principi érem un grup de revetlla que feia versions d'altres grups. Una de les característiques que ens definien és que tant ens feia tocar un estil com un altre: tocàvem cançons de músics que van des de **Maná** fins a **Conxa Velasco**? Sempre nos hem caracteritzat per això. Noltros volíem seguir un poquet amb aquesta essència, que la gent que mos escoltés fes un recorregut per diferents estils musicals i temàtiques, tot i que sempre divertides. Un poc a part dels gustos musicals que nosaltres tenim per separat, que és veritat que no coincidim massa -cosa que crec que és un avantatge-, volíem crear aquest tipus de producte perquè creïem que mos ho passaríem molt bé i que teníem alguna cosa a dir en aquest estil. No m'hi podria comparar, però aquí a Mallorca hi ha una estela que han deixat grups com **Ossifar** o **Tomeu Penya**, que han fet moltes cançons amb aquest caire d'humor i de contar un poc sa vida de Mallorca. I això és una cosa que hem volgut seguir, cantem amb el nostre idioma, i fem una mena de recopilació de com és la societat mallorquina i com la vivim noltros, a sa nostra edat i a sa nostra etapa vital. I vàrem incloure estils com el pop, el rock, l'ska, el reggae, fins i tot heavy mètall o un poc més grunge... Vam fusionar altres estils.... Vam gaudir molt del procés i mai no vam pensar a fer un estil més quadriculat; sempre hem tingut molta llibertat, però molt enfocats que després mos servís per fer els nostres directes superdivertits i que la gent pogués participar i cantar ses nostres cançons.

De fet, precisament això és el que us ha caracteritzat aquests anys: el vostre directe festiu i potent. Segueix sent així?

Som més vells però no estem minusvàlids encara?[RIU]. Deu anys és veritat que passen factura, i ara dosificam un poquet més. És cert que quan acabàvem un concert estàvem molt cansats i suats, i si l'endemà en tocava un altre, ja tiraves de complexos vitamínics, Red Bulls i cafès. Però no, jo crec que seguim sent igual. Al final crees una dependència: el músic quan puja a un escenari, té el seu xou tan ficat dins el cap que emplea totes ses seves eines perquè allò es faci realitat i es retorni el que ell espera del que està donant. Sempre, malgrat que sigui més fàcil o més difícil aixecar el públic de ses cadires per fer-lo ballar, cantar i gaudir per una estona, sempre intentam que sigui així.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=P1V_Qn144Wo

I com heu plantejat d'adaptar els vostres directes enèrgics en temps de pandèmia i amb les noves mesures de seguretat ?

No ens ho hem plantejat. El nostre objectiu més immediat, abans de la pandèmia, era presentar el nostre darrer disc, *Bipolar*, que per sort vàrem acabar de gravar abans que tot això passés, i ja teníem una data i un teatre per presentar-lo i començar amb el nou xou aquesta temporada. I vam pensar que adaptar una cosa, que no seria ni el nou xou ni l'antic, per fer molt pocs concerts -perquè la persepectiva de tocar aquest estiu era molt minsa- no ens compensava; precisament per la il·lusió que ens fa presentar aquest disc i els 10 anys d'existència -bé, 10 anys des del primer concert, 11 des que ens vam ajuntar-. Enguany era un any molt clau, un any molt màgic que se n'ha anat una miqueta en orris. Nosaltres no volem fer mitges tintes, tampoc no mos sentíem còmodes tocant si el públic ha d'estar assegut i respectant una distància de seguretat. Que em pareix molt bé, i que la salut és el primer i s'han de seguir aquestes mesures... I els artistes ho estan passant molt malament perquè se'ls dona molt poques oportunitats per demostrar que la cultura és segura i que es poden fer esdeveniments sense cap perill. Mos sap greu, perquè sona un poc a covard, però mos han tirat del vaixell i aquest estiu hem estat en silenci pel que fa als directes.

***Bipolar* apareix després d'una crisi en el grup a causa d'interpretacions per part del públic que van titllar algunes cançons de masclistes i homòfobes. Com heu afrontat això per tirar endavant amb el projecte?**

Sa veritat és que això va ser un pal bastant gros. Nosaltres al principi no li donàvem massa importància perquè creïem que es tractava d'algun tipus de broma. A la millor en la nostra vida personal hem fet alguna cosa malament perquè mos tirin aquestes fletxes que fan tant mal.

Us heu repensat les lletres o el repertori, des d'aleshores?

Antes que crear un problema afegit, ho llevam, com "Cançó de picador", que l'hem deixat de fer...

Però aquest tema, precisament, era un en què l'humorista mallorquí Joaquim Cloïlla hi feia el seu personatge, i tot es feia en clau d'humor. No sé si hem fet bé o hem fet malament; a mi el que m'encantaria és poder fer tot es meu repertori sense pensar què passa o què no, perquè després la gent també ho demana: "Per què no heu fet això?", "Toqueu aquesta cançó!"... Hi ha gustos per a tot. Nosaltres el que volem és tocar i fer sa nostra feina en pau, que ja és prou difícil en un món en què els artistes patim tant i en què, quan passa una cosa com la pandèmia, en som els més afectats. Quan no passava res ja teníem problemes... ara imagina't! [RIU] És un poc trist i reïm per no plorar i amb esperança que millori la pandèmia, primer de tot, i després, aquests malentesos i aquestes crítiques d'aquest sector petit. Volem que ens deixin fer feina amb ells i nosaltres conjuntament farem el que faci falta per evitar que s'entenguin malament ses nostres lletres, els donarem visibilitat i evitarem totes les agressions masclistes i tot el que calgui en els nostres concerts, que, per mala sort, encara passen.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=UZjKoiex5_s

En aquest disc també incorporeu per primera vegada el castellà com a llengua.

Abans de fer el primer disc jo acostumava a compondre en castellà, perquè venia de tocar amb un altre grup, **Salto al vacío**. I hi ha cançons que jo en els assajos els tocava als meus companys de **Bubotes** i que fa més de deu anys que eren dins d'un calaix. I vam pensar a recuperar-les, els vam donar un gir, per fer-les un poc més actuals i del nostre estil, i sa veritat és que estem molt contents amb s'experiència. *Bipolar* no es diu així aleatoriament, volia ser un poc això, experimentació amb coses que xoquin un poc amb la nosaltres manera de fer. A més, nosaltres, que sempre feiem temes lúdicofestius, d'esperança i amor a doll, per primer pic n'hi ha una de desamor, que no n'havíem fet cap mai. Sembla mentida que artistes com **Alex Ubago** només tinguin cançons de plorar i nosaltres no en tinguéssim cap! [RIU]. La cançó és "Ara que no m'estimes" i és sa segona part de "Per quan tu m'estimis" i en conta un poc el desenllaç. En la primera història, s'hi contenen les coses que es voldrien fer amb la futura parella i en "Ara que no m'estimes", totes aquelles que es faran quan la relació s'hagi acabat per unes banyes molt grosses.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=zMLrV4br-LQ>

És en aquest sentit que el disc es diu *Bipolar*, per aquestes dues cares tan extremes?

Sí. També perquè vàrem decidir canviar de productor: hem gravat amb en Miquel Àngel Riutort (**Mega**), als estudis Psicosomàtics, que ens ha fet veure una manera d'enregistrar un poc diferent, el so és més potent i directe. Per això teníem tantes ganes de presentar-lo, perquè és una cosa nova per nosaltres. Com una nova injecció d'il·lusió. Portàvem quatre discos amb es mateix productor, amb qui no hem tingut cap problema, però al final també com a músic busques créixer i beure d'altres fonts.

Temàticament, quins són els eixos clau del disc?

Sempre hem tingut clar que, a part de tenir un caràcter potent i alegre, havíem de xerrar de Mallorca, deixar com un llegat o radiografia de com és sa nostra societat i s'illa en el temps que hi hem viscut. Qualsevol persona, i sobretot qualsevol mallorquí que s'escolti un tema nostre, sense conèixer-nos, sabrà identificar perfectament que xerrem de Mallorca i som d'aquí. I creiem que açò és important, perquè una vegada nosaltres no hi siguem, açò quedarà per la posteritat. Jo tenc un fill petit, i no sé com serà el futur i com serà la música, però aquesta petita història la tenim escrita, de com hem viscut el lloc on vivim, i per a ell serà una manera d'entendre-ho, i d'entendre com he sigut jo o la seva mare. D'on venim per saber cap a on anar. També, evidentment, en moltes cançons xerrem d'amor, que és una cosa que mai no passa de moda: un dia t'aixeques i pots dir "deixaré de fumar" o "deixaré de beure", perquè has begut massa i tens ressaca, però açò, amb l'amor, no passa. O sí, però quasi mai ningú no ho fa.